

Ivans Haab at kunne gøre Højtideligheden til en virkelig Indstiftelsesfest for det store Værk. Jakobe mente desuden at vide, at Forældrene gerne saae Lejligheden benyttet til at offentliggøre hendes Forlovelse. Moderen, der særlig syntes ivrig derfor, havde ligefrem sagt, at det vist maatte være rigtigst snart at tænke paa Bryllup. Det havde da ogsaa været Jakobes Hensigt at tale til Per derom og samtidig at betro ham, hvad hun nu ikke længer tvivlede om, at hun var frugt-sommelig. Men hun havde nu pludselig mistet Modet dertil. Det maatte i hvert Fald vente til den næste Dag.

Ud paa Eftermiddagen viste Per sig efter i Forvejen at have meldt sin Ankomst ved Telegram. Jakobe var gaaet ham imøde ad Stationsstien gennem Skoven, og allerede paa Afstand raabte han til hende:

»Du har vel hørt Nyheden ... Jeg har drevet Kræmmerne ud af Templet!«

Hans triumferende Mine gjorde Jakobe yderligere forstemt, omend hun nok forstod, at den skjulte en vis Forlegenhed. Dersom han nu endda havde sluttet hende ind i sine Arme og værget sig mod hendes Bebrejdelser ved at lukke hendes Mund med Kys, — hun vilde da have tilgivet ham alt og hurtigt glemt sine Bekymringer ved hans Bryst. Men opfyldt, som han var, af sig selv og sin Bedrift stak han blot sin Arm ind under